

PARAULES DE VIDA

Crist és la vida: Aplec de l'Esperit

Els pròxims dies 19 i 20 de maig se celebrarà per primera vegada en la nostra diòcesi l'*Aplec de l'Esperit*. Com tots sabeu és una trobada de joves cristians de les diòcesis amb seu a Catalunya, que se celebra cada quatre anys coincidint amb la solemnitat de la Pentecosta. El lema triat per a enguany és «CRIST ÉS LA VIDA».

Sant Pau, en la carta als cristians de Galàcia, ens ensenya que el fruit de l'Esperit és «amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa, domini d'un mateix» (Ga 5,22-23). Si ens fixem en aquest text, descobrim que totes aquestes actituds són positives, tendeixen al bé tant d'un mateix com dels altres i s'oposen als sentiments egoistes que lleven l'alegria, provoquen divisions i porten a l'autodestrucció personal. Al meu parer, hi ha un segon aspecte en el text que ens hauria de fer pensar: aquestes actituds són inseparables, manifesten una manera d'actuar que caracteritza globalment la vida d'una persona. Qui viu un amor autèntic ho fa amb alegria,

sembla la pau, és pacient, afaible i bondadós, no és orgullós ni es deixa portar per les passions. Aquesta és la vida d'aquells que «són de Crist Jesús» (Ga 5,24) i és el millor que els cristians podem aportar al nostre món.

Per als joves de les nostres diòcesis aquesta trobada pot ser un esdeveniment de gràcia. Moltes vegades els joves que intenten viure la seua fe tenen la sensació que són una minoria, se senten sols i açò els pot provocar un sentiment de descoratjament. Aquest Aplec pot portar-los a sentir-se més motivats en el desig de seguir al Se-

nyor. Hi ha molts altres joves que no han trencat completament la seua relació amb l'Església: han rebut els sagraments de la iniciació cristiana o s'estan preparant per a rebre'ls, però el seu compromís amb el Senyor no va més enllà d'açò. També a ells pot ajudar-los a descobrir el valor de la fe i el goig de pertànyer a l'Església.

Confio que també per a tota la diòcesi serà un moment evangelitzador. La societat té la imatge d'una Església que viu la fe sense il·lusió ni esperança. Fins i tot moltes vegades som els mateixos cristians els que vivim en un cert pessimis-

me quan pensem en el futur de la fe i de les nostres comunitats cristianes, i això ens porta a no acabar de creure en el valor del que fem i vivim. La solemnitat de Pentecosta ens recorda que el futur de l'Església i de la fe no està en les nostres mans, sinó que l'Església la condueix l'Esperit Sant i a nosaltres ens correspon respondre a la seua acció vivint amb alegria la nostra fe. La joventut és una etapa de la vida, però en la vivència de la fe sempre podem ser joves si no perdem l'esperança en el Senyor.

M'agradaria convidar-vos a tots a participar en l'*Aplec de l'Esperit*: als qui pertanyeu a grups juvenils i als qui en les vostres parròquies us esteu preparant per a la Confirmació; als qui participeu en les activitats pastorals que s'organitzen en els col·legis de titularitat eclesial; a les famílies cristianes.

A tots, i de manera especial als malalts us demano que us uniu en l'oració pel fruit d'aquesta trobada.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Raïms, piats, esdevindran la sang de Crist

La imatge de la vinya sovinteja en els profetes i en els mateixos textos evangèlics. En la llarga vetllada del Darrer Sopar, Jesús s'aplica a si mateix la imatge del cep per mitjà d'una bonica al·legoria de la qual en remarquem tres realitats: Unió permanent de les sarments al cep, necessitat de podar-la i se n'esperen fruits abundants. També ens parla d'un Pare que és l'amo de la vinya, pagès expert i vinyater curós.

Aquesta, com les altres paràboles és aplicable a la vida cristiana.

1. La unió permanent: les sarments cal que estiguin permanentment unides al cep, altrament s'assecarien i no servirien per a res. La unió al cep comporta rebre la saba i la vida.

Estar units a Jesucrist és deixar-se alenar pel seu Esperit que vivifica. Jesús insisteix molt en la neces-

sitat d'estar units a Ell. Fins a set vegades ho repeteix en aquesta pàgina de l'Evangeli. «Estigueu en mi» no al·ludeix a un encontre esporàdic sinó a una vida totalment unida a Ell, viscuda en la seva òrbita.

2. La poda necessària. No sempre és fàcil entendre i acceptar la poda. Costa tallar. Algú pensa que el cep no pot viure sense les nombroses branques i el ric fullatge. La poda és un tall purificador i alliberador. En treure excessives ramificacions i inútil fullatge, la saba pot concentrar-se i millorar el fruit.

En els ambients consumistes en què vivim, la poda es fa totalment necessària i urgent. Ens dispersem en entreteniments fatos i en múltiples diversions. Encara que ens dolgui, per créixer cal tallar. O perquè siguem

prou valents per fer-ho nosaltres mateixos, o perquè acceptem les retallades que ens vénen imposades: la renúncia, la conversió, la malaltia, el fracàs, el canvi... poden ser podes que experimentem en la nostra vida.

3. Fruits abundants. A altres arbres hi anirem a cercar ombra o fusta... A certes plantes els demanarem flors. El cep no ens donarà res d'això. Hi anirem, a cercar els raïms, gustosos i de qualitat.

Els fruits que Déu espera de nosaltres són el dret, la justícia, el respecte, la compassió, el servei. Els fruits que Déu vol són el fruits de l'esperit, fruits de veritat i d'amor.

Cal que cadascú de nosaltres donem aquest raïm que, piat, esdevé sang de vida eterna.

Mn. Ramon Sàries

PALABRAS DE VIDA

Cristo es la vida: Aplec de l'Esperit

Los próximos días 19 y 20 de mayo se celebrará por primera vez en nuestra diócesis el *Aplec de l'Esperit*. Como todos sabéis es un encuentro de jóvenes cristianos de las diócesis con sede en Cataluña, que se celebra cada cuatro años coincidiendo con la solemnidad de Pentecostés. El lema elegido para este año es «CRISTO ES LA VIDA».

San Pablo, en la carta a los Gálatas, nos enseña que el fruto del Espíritu es «amor, alegría, paz, paciencia, afabilidad, bondad, lealtad, modestia, dominio de sí» (Ga 5,22-23). Si nos fijamos en este texto, descubrimos que todas estas actitudes son positivas, tienden al bien tanto de uno mismo como de los demás y se oponen a los sentimientos egoístas que quitan la alegría, provocan divisiones y llevan a la autodestrucción personal. A mi modo de ver, hay un segundo aspecto en el texto que nos debería hacer pensar: estas actitudes son inseparables, manifiestan una manera de actuar que caracteriza globalmente la vida de una persona. Quien vive un amor auténtico lo hace con alegría, siembra la paz, es paciente, afable y bondadoso, no se engríe ni se deja llevar por las pasiones. Esta es la vida de aquellos que «son de Cristo Jesús» (Ga 5,24) y es lo mejor que los cristianos podemos aportar a nuestro mundo.

Para los jóvenes de nuestras diócesis este encuentro puede ser un acotamiento de gracia. Muchas veces los jóvenes que intentan vivir su fe tienen la sensación de que son una minoría, se sienten solos y esto les puede provocar un sentimiento de desánimo. Este *aplec* puede llevarlos a sentirse más motivados en el deseo de seguir al Señor. Hay otros muchos jóvenes que no han roto completamente su relación con la Iglesia: han recibido los sacramentos de la iniciación cristiana o se están preparando para recibirlos, pero su compromiso con el Señor no va más allá de esto. También a ellos puede ayudarles a descubrir el valor de la fe y el gozo de pertenecer a la Iglesia.

Confío que también para toda la diócesis será un momento evangelizador. La sociedad tiene la imagen de una Iglesia que vive la fe sin ilusión ni esperanza. Incluso muchas veces somos los mismos cristianos los que vivimos en un cierto pesimismo cuando pensamos en el futuro de la fe y de nuestras comunidades cristianas, y esto nos lleva a no acabar de creer en el valor de lo que hacemos y vivimos. La solemnidad de Pentecostés nos recuerda que el futuro de la Iglesia y de la fe no está en nuestras manos, sino que la Iglesia la conduce el Espíritu Santo y a nosotros nos corresponde responder a su acción viviendo con alegría nuestra fe. La juventud es una etapa de la vida, pero en la vivencia de la fe siempre podemos ser jóvenes si no perdemos la esperanza en el Señor.

Me gustaría invitaros a todos a participar en el *Aplec de l'Esperit*: a quienes pertenecís a grupos juveniles y a quienes en vuestras parroquias os estáis preparando para la Confirmación; a los que participáis en las actividades pastorales que se organizan en los colegios de titularidad eclesial; a las familias cristianas. A todos, y de modo especial a los enfermos os pido que os unáis en la oración por el fruto de este encuentro.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Recés de Quaresma a Móra d'Ebre

Del 23 al 25 de febrer va tenir lloc el recés de Quaresma al Monestir del Sagrat Cor de les germanes Mínimes, a Móra d'Ebre. Aquest any vam comptar amb les meditacions de Mn. Carlos García Talarn, rector de la parròquia de Sant Bartomeu de Benicarló.

Com s'enunciava, la missió d'aquests dies de recés era trobar-se

amb Déu: «un moment per a detenir-se, rellegir la pròpia vida a la llum de la fe». En resum, uns dies de silenci, pregària, adoració, penediment, revisió, perdó i reconciliació... El Senyor sap que ha suposat per a cadascú de nosaltres aquest petit recés.

Unes 20 persones de diferents poblacions vam propiciar un ambient més íntim, que ajudava al re-

colliment i alhora va fer més fàcil poder-nos conèixer entre nosaltres i compartir un moment amb cadascun dels que participaven.

Mn. Carlos ens animà a conèixer la mirada de Jesús, que és la mirada humana de Déu, una mirada transcendent que ens ajuda a trobar-nos a nosaltres però sobretot al Pare. Un exercici que ens pot ajudar a fer-ho en el dia a dia quotidià és pensar que Ell ens està mirant en tot moment. En definitiva, entendre com a propis els verbs mirar, observar,... sent l'actitud que cal prendre a la vida.

Les germanes van guiar una Hora Santa prosseguint en el tema de la mirada de Jesús segons els Evangelis, una mirada que omple i ens crida a una profunda conversió, acabant amb una consagració al Cor Eucarístic de Jesús.

Maria Y. Llarch

Recés de Quaresma de l'Arxiprestat de la Terra Alta

Diumenge dia 4 març, a Vilalba dels Arcs, hem celebrat el recés de Quaresma de l'Arxiprestat de la Terra Alta.

Ens va predicar Mn. Javier Vilanova sobre tenir els nostres cors encesos per conèixer i estimar el Senyor.

Després vam celebrar el sagrament de la penitència acompanyat del rès del Via Creu. Vam besar la Creu de Berrús i, finalment, vam fer quatre pastes.

Una bona colla de gent que, en un clima de germanor, va preparar el camí cap a la Setmana Santa.

David Arasa

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

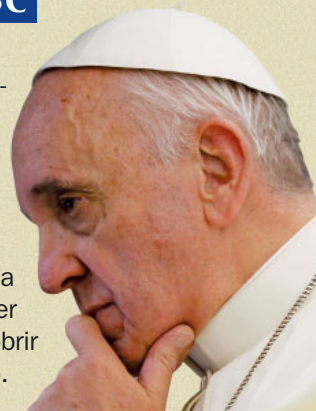

@Pontifex: «Moltes gràcies a totes les dones que cada dia busquen construir una societat més humana i acollidora» (8 de març).

@Pontifex: «Què seria de nosaltres si Déu no ens donés sempre l'oportunitat de començar de nou?» (11 de març).

@Pontifex: «Enmig de tanta activitat, sovint descuidem allò essencial: la vida espiritual, la nostra relació amb Déu. Paremos a resar!» (9 de març).

@Pontifex: «En el sagrament de la Reconciliació trobem el camí per tornar cap al Senyor i redescobrir el sentit de la vida» (9 de març).

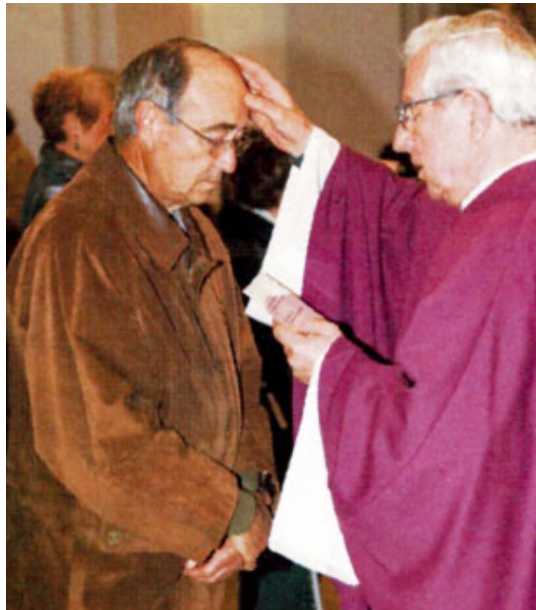

Seguint les petjades de sant Francesc

Durant l'Edat Mitjana, els monjos, amb sant Benet com a capdavanter, declarat «Pare d'Europa», van ser els educadors i guies espirituals i culturals d'Europa, més que res perquè des dels monestirs van anar evangelitzant i educant culturalment els pobles germànics, contribuint més que ningú a l'edificació de l'Europa cristiana. En qualsevol manifestació de la vida medieval s'hi veu l'empremta del cristianisme, perquè l'Església va llaurar-la a fons durant aquests segles.

Deixant els monestirs, la vida religiosa encara tindrà un nou desenvolupament a l'Edat Mitjana. En efecte, els ordes mendicants representen una nova primavera: els principals són els franciscans i els dominics. La seva característica és la pobresa i la predicació ambulants, «**de fira en fira, de mercat en mercat**», fent-se així presents enmig de les ciutats. Ja no viuen apartats sinó que els convents són presents al bell mig o al costat de les ciutats mercantils.

La Parròquia de Sant Francesc, de Jesús, seguint les petjades del seu patró, ha volgut fer-se present en la XXIII Fira de l'Oli i II de la Garrofa, que es van celebrar a Jesús del 23 al 25 de febrer, administrant el sagrament de **la Santa Unció als ma-**

lts i a la gent gran, remarcant d'aquesta manera el valor simbòlic i espiritual de l'oli. Donat aquest valor, no és estrany que Jesús volgués escollir l'oli com a matèria d'alguns dels sagraments. El divendres dia 23 hi hagué una estona de pregària

com a preparació, i el diumenge dia 25 l'administració del sagrament a l'església. Els malalts que no van poder venir a l'església la van rebre a casa. Durant els dies de la Fira, el temple parroquial va estar obert tot el dia

Si la principal característica dels franciscans és l'esperit de pobresa, Mans Unides i Missions tenien el seu estand a l'entrada del centre parroquial, venent camisetes i productes del tercer món: cafè, sucre, cacau, xocolata...

Mn. Paco Vives

Preparándose para el viaje a Tierra Santa

Es un excelente modo de festejar las Bodas de Plata de la Junta de la Semana Santa benicarlana disfrutando de la peregrinación a Tierra Santa en agosto, acompañados por Mn. José Luis Arín que en esta tertulia preparatoria nos contaba que es una manera de agradecer a Dios el maravilloso don de la fe. Y como es un regalo fascinante de Dios, yo disfruto plenamente cada vez que visitamos estos lugares sagrados. Cada noche tenemos una tertulia todos los peregrinos donde se ve, se palpa, lo que tenemos tan arraigado en lo profundo de nuestros corazones. Es como si la fe saliese al encuentro de la razón, de la historia, de la geo-

grafía. Allí se visualiza que Jesús dio su vida, no porque se la arrebataran, sino porque quiso, porque nos quie-

re, para redimirnos del pecado y para que recuperemos el verdadero sentido de nuestras vidas. Su amor a

cada uno de nosotros mora ahí y alimenta de nuevo la gracia de saber-nos hijos de Dios.

Cada día celebraremos la Eucaristía: Nazaret, Monte de las Bienaventuranzas, Monte Tabor, Belén, Santo Sepulcro y Ein Karem. ¡Qué fácil brota la oración, la meditación, el agradecimiento, la adoración, el asombro en el lago de Galilea, en cada uno de estos lugares! ¡Y qué bello es comprender que su dolor, su cruz y su resurrección transformaron la vida de cada uno de nosotros, regalándonos el prístino sentido en la creación de Adán y Eva antes del pecado original!

Manuel Ferrer

AGENDA

Dissabte, 5 de maig. Teresianes de Jesús, Jornada Diocesana de Pastoral de la Salut.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,5-18 / Sl 113 / Jo 14,21-26]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev. fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

MAIG

1. □ Dimarts [Fets 14,19-28 / Sl 144 / Jo 14,27-31a]. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ Dimecres [Fets 15,1-6 / Sl 121 / Jo 15,1-8]. Sant Atanasi (296-

373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.

3. ■ Dijous [1C 15,1-8 / Sl 18 / Jo 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.

4. □ Divendres [Fets 15,22-31 / Sl 56 / Jo 15,12-17]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.; beat Ceferí Jiménez Malla (el Pelé).

5. □ Dissabte [Fets 16,1-10 / Sl 99 / Jo 15,18-21]. ■ **Lleida:** beat Sal-

vi Huix i Miralpeix, bisbe i mr.; sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finjosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304), a Tessalònica.

6. □ Diumenge vinent, VI de Pasqua (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Fets 10,25-26.34-35.44-48 / Sl 97 / 1Jo 4,7-10; o bé, del diumenge VII: 1Jo 4,11-16 / Jo 15,9-17; o bé, del diumenge VII: Jo 17,11b-19]. Tradició del martiri *ante Portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, verge i màrtir; sant Justí, prevere; sant Francesc Laval, bisbe de Quebec.

Diumenge V de Pasqua (B)

COMENTARI

Qui està en mi dona molt de fruit

A Jerusalem intentava Saule incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit. Era prou d'esperar: coneixien les seves amenaces de mort contra els deixebles del Senyor (Ac 9,1).

L'ajudà Bernabé que pel seu compte el presentà als Apòstols avalant, que havent-se-li aparegut el Senyor pel camí cap a Damasc, després amb valentia havia predicat el Nom de Jesús. Saule s'incorpora a la Comunitat i des d'aleshores convivia amb ells amb tota llibertat. L'apòstol Pau no va per lliure com un franc tirador.

Però els problemes segueixen: els jueus de llengua grega, amb qui discutia, es proposaren de matar-lo.

Tot i això, per camins de Creu com el seu Mestre, l'Església vivia en pau: creixia a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

L'apel·latiu inicial «fillets» resumeix tot el que ja s'ha dit i enceta un nou desenvolupament: l'amor cristià és amor d'encarnació. Que el nostre amor no sigui només de paraules sinó de fets i de veritat.

La fe verificada en obres d'amor dona seguretat a la salvació. Així si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist. Però el creure inclou l'estimar-nos uns als altres com Ell ens ho té manat i ens donà exemple.

Als Discursos de comiat de Jn 15-17 Jesús parla en exclusiva als deixebles: amb originalitat perquè sembla com si parlés ja el Glorificat presentant la identitat profunda del deixeble.

Jo sóc el cep veritable i el meu Pare és el vinyater. Al llenguatge joànic «veritable» significa «únic». Cep, oliveira i figuera, típics de la vegetació a Palestina, són símbols del Poble Elegit. La simbologia s'inspira a la tradició bíblica: sobretot la cançó de la vinya d'Is 5.

Jesús és l'únic cep que, conreat pel Pare-vinyater, aporta fecunditat a les sarments: amb la condició de roman-dre/estar en el cep (expressió que surt 7 cops). Qui està en mi i Jo en ell, dona molt de fruit.

Cal deixar-nos conrear per Déu: també si pensem que ja som fructífers. Perquè la sarment que dona fruit, el Pare l'esporga i la neteja perquè encara en doni més.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 9,26-31)

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment convivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars. L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samària. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (21)

R. En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec. O bé: Al·leluia.

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos. / En menjaran els humils fins a saciar-se, / lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen, / i diran: «Viviu per molts anys.» R.

Ho tindran present i es convertiran al Senyor / tots els països de la terra; / es prosternaran davant seu gent de totes les nacions. / Fins les cendres de les tombes l'adoraran, / s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols. R.

Serà per a ell la vida que em dona, / els meus descendents li seran fidels. / Parlaran del Senyor a les generacions que vindran, / i anunciaran els seus favors als qui naixeran després, / i els diran: «El Senyor ha fet tot això.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan

(1Jn 3,18-24)

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot. Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat. El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Joan

(Jn 15,1-8)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dona fruit en mi el Pare la talla, i la que dona fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.»

▶ Lectura de los Hechos de los Apóstoles (Hch 9,26-31)

En aquellos días, llegado Pablo a Jerusalén, trataba de juntarse con los discípulos, pero todos le tenían miedo, porque no se fiaban de que fuera discípulo. Entonces Bernabé, tomándolo consigo, lo presentó a los apóstoles y Saulo les contó cómo había visto al Señor en el camino, lo que le había dicho y cómo en Damasco había actuado valientemente en el nombre de Jesús. Saulo se quedó con ellos y se movía con libertad en Jerusalén, actuando valientemente en el nombre del Señor. Hablaba y discutía también con los helenistas, que se propusieron matarlo. Al enterarse los hermanos, lo bajaron a Cesarea y lo enviaron a Tarso. La Iglesia gozaba de paz en toda Judea, Galilea y Samaria. Se iba construyendo y progresaba en el temor del Señor, y se multiplicaba con el consuelo del Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (21)

R. El Señor es mi alabanza en la gran asamblea. O bien: Aleluya.

Cumpliré mis votos delante de sus fieles. / Los desvalidos comerán hasta saciarse, / alabarán al Señor los que lo buscan. / ¡Viva su corazón por siempre! R.

Lo recordarán y volverán al Señor / hasta de los confines del orbe; / en su presencia se postrarán / las familias de los pueblos. / Ante él se postrarán los que duermen en la tierra, / ante él se inclinarán los que bajan al polvo. R.

Mi descendencia lo servirá; / hablarán del Señor a la generación futura, / contarán su justicia al pueblo que ha de nacer: / «Todo lo que hizo el Señor». R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan

(1Jn 3,18-24)

Hijos míos, no amemos de palabra y de boca, sino de verdad y con obras. En esto conoceremos que somos de la verdad y tranquilizaremos nuestro corazón ante él, en caso de que nos condene nuestro corazón, pues Dios es mayor que nuestro corazón y lo conoce todo. Queridos, si el corazón no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada. Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 15,1-8)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Yo soy la verdadera vid, y mi Padre es el labrador. A todo sarmiento que no da fruto en mí lo arranca, y a todo el que da fruto lo poda, para que dé más fruto. Vosotros ya estáis limpios por la palabra que os he hablado; permaneced en mí, y yo en vosotros. Como el sarmiento no puede dar fruto por sí, si no permanece en la vid, así tampoco vosotros, si no permanecéis en mí. Yo soy la vid, vosotros los sarmientos; el que permanece en mí y yo en él, ese da fruto abundante; porque sin mí no podéis hacer nada. Al que no permanece en mí lo tiran fuera, como el sarmiento, y se seca; luego los recogen y los echan al fuego, y arden. Si permanecéis en mí y mis palabras permanecen en vosotros, pedid lo que deseáis, y se realizará. Con esto recibe gloria mi Padre, con que deis fruto abundante; así seréis discípulos míos.»